

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

2. Doctorum placita, inconsequentia, & debilia fundamenta notantur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94285](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94285)

22 Controu. IV. de Voluntate Dei,

obiectum adequatum sunt) complacet: ergo complacet necessario de creatis cunctis possibilibus. Objectionem hanc cum aliis primæ conclusionis impugnacionibus non posuimus: quia præ ipsius debilitate omittitur decreueram: ne tamen minus gnari, qui nobiscum post hac senserint, ea non præiudicia in disputationibus turbentur, nego minorem. Ad quam probandam in nostra sententia de Dei Omnipotentia prorsus à possibilitate creaturarum absoluta nullum aduersariis medium suppetet. In Suarj verò opinione de eius cum ipsis connexionem, non ita difficile ad illam probandam fundamentum reperietur: maxime à paritate cognitionis eiusdem Omnipotentie, quæ ipso fatente in cognitis possibilibus esse nequit: cuius disparitas non admodum ad manum est. Sed eam Soarista hac in parte querant; sua refert non mea. Tamen ex dictis hæcenus haud difficulter assignarem: quia possibilia, quæ talia, veritatem sufficienter terminantur cognitionis habent, non autem bonitatem: quæ in re, non in cognoscente, esse debet iuxta S. Thom. supra.

QVÆSTIO III.

Ametnè Deus pro statu conditionata futuritionis conditionata contingentia.

Eneratim de omni contingenti conditionato inquirimus, tam creato, quam Diuino; de vtroque ex eisdem ferè principiis definiendum erit.

CERTAMEN I.

Nonnulla pro questionis expeditione clariore.

1. **E**X dictis Controu. 2. d. 5. q. 2. de medio materiali Scientiæ Dei de conditionatis nostris contingentibus constat, quamam conditionatorum contingentium creatorum nomine intelligenda proprie in præsentique questione veniant; atque naturales & necessarios effectus naturalium causarum, ex necessitate naturæ operantium, quæ tales, eo nomine non claudunt, quantumuis verbis quandoque futuritionem conditionatam sonent: v.g. Si ignis debite applicetur super eam ignefaciet: quæ tantundem valet atque hæc propositio: Ignis debite applicetur, ignefacietur natura sua est: quæ sane obiectiva veritas statum possibilitatis, & essentia, ac prædicatorum essentialium ignis non prætergreditur: illa ergo solum conditionata creata proprie sunt, ut citato loco diximus, quæ vel arbitrij creati actus immediati sunt, vel aliquem ex ipsis supponunt, foreque sub aliqua conditione dicuntur, quia reuera, si ea adhiberetur conditio, forent; cum tamen possent sub illa etiam conditione non esse.

2. Quoniam verò causarum naturalium effectus, & si respectu ipsarum contingentiam nullam habeant, quia ad operandum illos determinatæ, ac nusquam indifferentes de sese, & natura sunt; tamen respectu Dei, cuius arbitrio eiusmodi causæ naturales subordinantur in operando, contingentiam habent: quandoquidem causarum naturalium determinationi, & exigentiæ ita annuet rerum omnium Deus arbiter, & Dominus, ut non annuere absolute pro suo libito potuerit; & sic etiam naturalium causarum effectus respectu Dei in statu absoluto contingentiam absolutam habent: quare, & respectu eiusdem sub conditione, sub qua Deus exigentiæ causarum annuet, annueret, si adhiberetur, contingentiam proprie conditionatam absolute habebunt: unde, & sub ea conditione in conditionatis

contingentibus creatis proprietate sermonis absolute continentur.

3. Cæterum, si decretum concurrenti cum naturalibus causis ex parte conditionis, & hypotheseis ponatur effectus, & actio necessariè veritatis, ac non contingentis, adhuc conditionatæ erunt. Cum autem pro multo statu, nisi à causa totali, & adæquata sufficienter ad statum effectus posita, ac præsupposita, possit effectus consistere, ut patet, in statu possibilitatis, vel absolute futuritionis; atque Dei decretum partialis essentialiter requisita causa cuiusvis creati effectus sit, sit naturalis effectus contingentis conditionatæ veritatis formalis proxime esse non posse; sed cum mediata à conditionata decreti concurrenti Diuini quo causarum naturalium exigentiæ libere Deus annueret, si hæc vel illa conditio adhiberetur: Quare nil de conditionata futuritione effectuum naturalium examinandum hic est, præter ea, quæ occasione creatorum actuum liberorum de liberis etiam conditionatis actibus Diuinis dixerimus.

4. De Dei igitur ac rationalium creaturarum actibus liberis, siue arbitrij eorum decretis, & affectibus, qui sub aliqua hypothese (quæ absolute apponitur vel non apponitur) essent, quæstio versatur; hæc enim sola proprietate sermonis futuritionem conditionatam formaliter proxime sortiuntur: reliqua verò, quæ à Dei, vel nostri affectibus, ac decretis necessariò proueniunt formaliter proxime, & in se, sicuti contingentiam non habent, sed solum mediatam atque à nostri, vel Diuini arbitrij actibus mutuo acceptam; ita formaliter proxime, & in se proprietate sermonis futuritionem conditionatam minime sortiuntur. Quare nihil de eis in se sumptis disputandum, definiendumque in præsentiarum erit, præter ea, quæ de nostris, Diuinisque decretis, & voluntatibus, quarum illa conditionatam futuritionem secundario solum participant, disputabimus, ac definimus.

Cum autem circa suos, ac nostros etiam conditionate futuros, proxime formaliter liberos actus multisque actu voluntatis suæ versari Deum possit intelligi: primo, vel pluribus eorum actibus erga futura contingentia conditionata, vel sua, vel nostra versetur, versariue Deus absolute possit? examinandum hic venit. Affectus autem Diuinæ Voluntatis (quod ad præsentem attinet) in complacentiam simplicem de eiusmodi conditionata contingentium futuritione; atque in eadem desiderium partitione primâ sufficienter dividitur: & complacentiam quidem scientia de eorum conditionata futuritione necessariò præcedet. Desiderium verò cum de eo, quod nondum cognoscitur esse in eo statu, in quo desideratur, ut sit, esse debeat, nullatenus conditionatam de conditionata contingentia futuritione, quæ desideratur, supponit; sed solum tantum simplicis intelligentiæ de possibilitate contingentis actus sub conditione illa. Denique desiderium inefficax, & inefficax de eiusmodi conditionata contingentia futuritione subdiuiditur.

CERTAMEN II.

Doctorum Placita, inconsequentia, & debilia fundamenta notantur.

1. **D**e affectu complacentiæ Diuino erga omnia proxime, & formaliter contingentia, conditionata futura, tam Diuina, quam create voluntatis cum Deo concedere ij omnes debent, qui ipsius de omnibus possibilibus necessariam complacentiam, vel liberam, sicuti de aliquibus eorum quæst. 1. asseruerunt. Verum ex eo qui complacentiam necessariam de conditionatis contingentibus negant. Cum quibus noster Alarcon. 1. tract. de volunt. si enim entitatis, & pedissequæ beatitudinis entitatis eiusdem rerum pro diuersitate statuum possibilitatis præcisiue earum ab statu existentie absolute earum satis habet, ut pro eo etiam statu Deo necessitate placeant, in statu plane diuerso ab vtroque illo, utrumque

conditionate futuritionis, vt Deo placeant, satis habebunt. Secundo: si quid eorum argumentum pro complacentia de possibilibus à paritate scientiæ ipsi valeat, pro complacentia de futuritione conditionata à paritate scientiæ mediæ de ipsa aequè valebit: atque item à veritatis pro eo statu obiectiur sufficienter terminare scientiam, & si absolute res pro neutro statu sint, ad bonitatem entitatum earum sufficienter terminare complacentiam Diuinam pro statu alterutro videtur consequentia tenere.

1. Vtque argumento cum suo Magistro Vasquez Diuinam de possibilibus, qua talibus, & necessariam complacentiam statuit Alarcon. d. eadem: quare eisdem hic ad hominem vexatur. Respondet autem ex testimonio sancti Thomæ recitato à nobis, q. 2. cert. 1. n. 5, & cert. 4. n. 2. veritatem rerum in intellectu esse, bonitatem verò in rebus, quia veritas, inquit Alarcon, est conformitas cognitionis cum obiecto, quæ in cognitione ipsa, & intellectu est. Sed in primis, sui valde immemor, ita respondet hic Doctor cum eandem solutionem, eodemque testimonio sancti Thomæ datam argumento vtrique negantibus Deo possibilem complacentiam multis, vt insufficientem confuter cum nostro Vasquez. Secundo veritas, de qua argumentum vtrumque procedit non est de veritate formali cognitionis, de qua solum est huius Doctoris solutio; sed obiecti, siue obiectiua bonitate pro eodem statu, ac subinde à cognitione ad amorem illius pro statu eodem consequentia deducitur. Quare extra rem respondetur: & eandem sancti Thomæ testimonia de obiectiua veritate, & bonitate, atque vtriusque differentia sunt, vt explicuimus quæst. 2. certam. 1. num. 10. 3. ostendentes in pondum absolute existentibus veritatem obiectiuam esse scens bonitatem obiectiuam aliquo voluntatis actu antegrediibilem.

2. Sed aduertendum hic est. Doctores, qui per extrinsecum aliquid volitionis liberæ Dei libertatem constituent, nullam liberam Dei volitionem complacentiæ, vel desiderij circa futura conditionata posse defendere. Neque enim extrinsecum aliquid sufficienter libertatem eius volitionis constituent designare possunt; cum nihil extrinsecum Deo præter conditionatam contingentis futuritionem sit assignabile, quod, vt instantia satisfaciens iam ostendimus, est insufficientis, sed aliud connotatoris aliquot, ac pro eis sepe à nobis impugnati Complectentes Recentiores, futuritionem conditionatam contingentis satis esse ad scientiæ mediæ libertatem constituendam in nostræ Societatis Schola. Ergo ad constituendam libertatem Diuinæ circa illam volitionis: quod enim illa secundariò tantum libera sit, hæc autem primariò, parui ad rem præsentem videretur referre. Sed enim refert tanti, vt, si res ab ita respondentibus, & instantibus penetraretur ita respondere, & iustare nullquam auderent.

3. Esse enim scientiam mediæ secundariò tantum liberam, est nullam ex parte actus, siue ex parte sui habere libertatem; sed solum mutuatam ab obiecto: quare, & eiusdem omnino rationis, immo identitatis, cum libertate ipsius: ac proinde, cum huius libertas absoluta non sit, sed mediâ inter absolutam necessitatem, & libertatem, scientiæ actualis de ipso solum modo libertas conditionata est: quare, & mediâ non solum inter scientiam simplicis intelligentiæ, & visionis, sed etiam inter absolutè liberam, & absolutè necessariam à nostrâ Scholâ nominatur, vt diximus atque ab oppositis expediuimus Controu. 2. d. ult. q. vltim. Esse autem actum aliquem primariò liberum est, non ratione sui, quocirca implicat aliquem actum primariò absolute liberum esse: (vt volitio Dei erga futuritionem contingentis conditionatam libera absolute esse debet) quia libertatis absolute talis constitutum habeat: eiusmodi autem esse nequit futuritio conditionata contingentis, vt patet: siquidem eius libertas absoluta non est, & quæ absolute sit, sed solum, quæ esset, si conditio poneretur. Concluditur ergo constituentes Diuinæ volitionis libertatem per extrinsecam connotata nullatenus posse liberam Dei erga futura conditionata contingentia volitionem defendere, vt notabamus.

4. Circa desiderium Diuinum conditionatæ futuritionis, tam efficax, quam inefficax, variæ etiam sunt Theologorum sententiæ. Recentiores Thomistæ Dominicani efficax Dei desiderium eiusmodi contingentium futuritionis necessarium prorsus esse docent, vt eorum conditionata apponatur futuritio, & si reclamantibus ex ea familia, & Schola Primoribus, vt vidimus Controu. 2. d. 5. q. 2. Alij verò, & si ad status conditionatæ futuritionis consistentiam efficax desiderium de ipsa opus esse negent; tamen pro arbitrio, & perfectione voluntatis liberæ Diuinæ, concipi à Deo eiusmodi efficax desiderium de contingentium futuritione conditionata fatentur. Tertia verò sententia, censens desiderio illo efficaci Dei de contingentis conditionata futuritione, eam futuritionem, siue pro statu etiam illo libertatem euentis, Deo repugnare docet. In hæc sententiam iuit Arrubal noster 1. p. d. 4. 5. qui, cum libertatem decretorum Dei per extrinsecam connotata constituit, videaturque in futuritione conditionata satis absolutam decreti huius libertatem non esse ad absolutam eius decreti reuelationem, ad contingentis conditionati promissionem recurrat, quæ tamen, cum reuelatum decretum liberum supponant, nequit eius libertatem constituere.

5. Secundo: promissio contingentis conditionati non supponit necessariò decretum actuale Dei de illo præstatum sub ea conditione, sub qua promittitur, vt patet in concubinario, qui sacris initiatur, castitatemque verè, & valide promittit, cum animo promittendi, non tamen seruandi castitatem, immò verò cum opposito perseverandi in concubinario. Secundo: quia ad fidelitatem promissionis illius (ar est promissus stare, vbi conditio, sub qua promissum est occurrat: quare opus non est decreto actuali, illud sub ea conditione implendi, & si ob Dei veritatem assertio- nis promissoria decretum de opposito, siue de non implendo excludatur; maxime, cum Deus se promissis sub ea conditione decreto efficaci omnino conditionato statutum optime nouerit. Confirmatur: quia idcirco obiectum formale fidei, quo Dei promissis assentimur, scientia infallibili Dei de eorum futuritione, eiusque veracitate constare aequè, atque obiectum fidei, qua Dei credimus assertis, communis Theologorum sententia est: ex quibus contra Arrubalem concluditur per promissiones conditionatas nullatenus decreti actualis de futuritione conditionata rei promissæ formalem, vel adhuc virtualem, reuelationem contineri.

6. Negant verò decreta Diuina vt arbitror efficacia (quæ sola decreti nomine sermonis proprietate dicuntur) de conditionatis contingentibus Vasquez 1. p. d. 67. cap. 4. num. 21. d. 8. 3. cap. 4. num. 21. atque alibi sepe. Noster Henriquez tom. 2. lib. vltim. de fine homin. cap. 4. num. 2. & 3. Alphonsus Mendoza Augustia, in quodlib. q. 7. Scholast. conclus. 5. num. 13. Curiel controu. 7. ad cap. 4. Sap. art. 4. num. 118. Belarius Episcopus Merens. opusc. cont. dogmata Caluini pag. 62. Herize tract. 1. d. 7. capit. 7. Alarcon, Granad. d. 7. de volunt. vbi proximè, atque omnium doctissime Magister meus Didacus Daza, id quod probabilius censent Bañez, & Zumel ad 1. p. q. 14. art. 6. Refertur à nonnullis pro eadem sententia Molina ibi art. 13. d. 1. 5. 17. & 18. quatenus negat Deum cognoscere sua decreta conditionata, quod si decreta absoluta ex parte actus, & conditionata ex parte obiecti, quæ sane ex purificatione conditionis absoluta inferrent decreta, admitteret, hæc eadem sub conditione fore ignorare non posset. Cæterum fundamentum hoc leue est, vt pro hac sententia Molina referatur. Neque enim ideo negat Deo suarum conditionatarum voluntatum scientiam, quia determinatam futuritionem conditionatam non habeant, mediūve cognoscendi illa deficiat: sed ne purificata conditione in eis à Deo concipiendis ex præhabita ab ipso de illis conditionata scientia deficiat libertas. Stat pro hac sententia apertus Suarez noster rom. 1. de gratia Prolegom. 2. cap. 5. id quod de facto solum negare videtur, sicuti opusc. 2. de scientia futurorum sub conditione negat, quia absque fundamento de facto esse in Deo assentiri, atque posse à Deo eiusmodi decreta concipi. Prælect. de volunt. Diuina d. 1. sect. 2. num. 10. vbi actuale Dei voluntatem de hominum rectâ vitâ, & salute conditionatam

natum vocat, id quod multo Patrum in 1. ad Timothei. *Omnes homines sancti saluti fieri*, & rationum pondere, communique Theologorum sensu fere probat 1. p. lib. 4. de predestinatione. cap. 7. Quia in re statuitur a doctrina etiam contradicti, nempe Christiani medium de quous conditionatio contingenti omnis profus actuali Dei decretum precedere. Hoc autem decretum actuali de furatione conditionatio contingens sola simpliciter intelligentie de eius possibilitate precederet. Secundo ex eadem statuta ab iplo doctrina inferitur futuritionem cuiusvis contingents conditionatam ante omnem Dei volitionem, & affectum Diuine menti, & voluntati representant. Quare de ea deheridum nullum, nedum efficax conceptus polle, quod de iam preognoito & prehabito haberi recipiat, illoque gaudio, & complacentia Diuine de praconita contingents futuritione non conditionatio locus erit, sicuti de prehabita, & preognoita futuritione aboluta. Mito alia circa voluntatem Dei de creata vita, & salute hominis polita subicienda certam, 3. vbi nostras circa presentem questionem non conclusiones producemus.

9. Euanēlētiam 3. fundamentum ex repugnantia decreti circa conditionatū, quorū conditiones purificandæ non sunt, & decreta abolita de non purificandis eorū conditionibus : quod decretum Dei abolitum de non apponendo contingenti ipso, vel includitur, vel inferitur, est autē nagatorium, & fraudulentum, Deo quæ lubidè repugnans, aliquid efficaciter velle sub conditione, quam eiusque effectum velle efficaciter non esse. Cum enim scientia simplicis intelligentiæ de conditionis, & effectus sub ipsa possibilitate pro priori decretum contingentis illius sub conditione à Deo habeatur, ex quo planè ad purificandum, pro posteriori conditionem nullatenus tenetur : & si de ea purificanda decretum posterius non succedat, immò verò succedat de ea non purificanda decretum, nec hæc, nec negatio decreti de purificazione conditionis primo decreto ex parte obiecti conditionato repugnat : quare eo posito potest Deus altero modo ex hoc, vel illo fine pro posteriori representato alteruto modo circa conditionem, circa omnem, vel mutabilitatis, vel fraudis speciem se gerere. Atque hæc quidem locum habent contra præfatos Doctores, & insuper Complutenses nostros, & si è solo Dei arbitrio conditio purificanda, vel non purificanda sit : in eis enim conditionibus à creato arbitrio, & libertate ponendis demum, vel non apponendis, & quæ proinde præstare à Deo pro simplici intelligentiæ, & ante omnem scientiam, mediā priori nequeunt, ne vmbra quidem obiectæ difficultatis, & repugnantia apparet.

rr. Quintum denique fundamentum est, quo putati de nolitis voluntatibus, de conditionatis contingentibus, quas omnes: & aduerfarij etiam palam admittunt, [ole]t responderi; quia decreta de contingenti conditionatis non, nisi ex duplici imperfectione in eis concipiuntur, quæ, fi nobis abesse, nullum contingens aliquid huius conditione decerneremus. Primum ignorantia de absoluta appofitione, & purificatione conditionis, & tempore, quo purificatione. Secunda tarditas intellectus, & voluntatis nostræ ad deliberandum, ac subinde recte deliberandi, & statuerendi in libetis, atque inopinatis euentibus, qui prompiffimam deliberationem requirunt, difficultas, ac male deliberandi ac statuerendi periculum. Si enim nihil abfque fcientia, confilio, nutu, providentiæ nobis eueniret, profect, & fimul atque eueniret expeditiffimum, ac prompiffimum de tunc agendis confilium prudens, & recte deliberationem habiturus nos certo affirmamus, de decretis illius circa agenda ex euentuum hypothefi, quæquam curaremus; immo recte negligere, ac pro illis euentibus anteaquo concipere. Ergo, cum Deus, & euentus aliquis ignorantia, & recte deliberandi, & statuerendi, difficultas deficiant, erunt ipfi eiusmodi decreta de conditionatis contingentiibus impoffibilia.

13. Postrema denique sententia in re ipsa
Deum voluntate desiderij inefficacis in conditionem
contingentium futuritorem ferri absolute posse
factoque fieri in nonnulla. Hanc non verissimum
tamus, vti conclusioibus certamin. 3. dandi, ex
candis, & ostendendis consistit. Eam vero noluit
Yañquez cinque afflicis aduerfari putant loannes de
Castillo tract. de scientia, & Recenciores Computacione
de voluntate, in manusiis; varique eius loca con-
gruè

gerunt, quibus, vel formaliter, vel virtualiter, & illarum huc doctrinae suae conclusioni præfenti aduersæ contrarietate contendunt. Et illarum quidem illa loca in quibus admittit in hominibus voluntates de obiectis conditionate contingentibus nempe, 1.2. d.42. c.7. num.20. ad cuius marginem plura alia loca notantur in editione 2. Complutensi d.116. c.2. & d.165. atque eiusmodi vota esse simplicia Societatis, & 3. p. d.124. à se reatos asserentes eius conditionis fuisse Beatæ Virginis votum ex voti conditionati ex parte obiecti, repugnantia non impugnat.

14. Sed hæc quam inutiliter ad contradictionem doctrinæ Vasquianæ referantur, constat ex disparitate nuper à nobis inter Deum, & homines assignata, & ex aliis ab eodem Vasquez datis 1. part. d.67. cap.4. §. *Item ad rationes*: formaliter verò sibi contradiens citatur ex pluribus locis, quibus ait Deum voluntatem communem saluti omnium si recte viuatur, indeque ad rectè viuendum auxilia & sufficientia, & efficacia sepe conferre. Voluntas autem illa, & de conditionato obiecto est, ut patet, & complacentia simplex non est, sed desiderium, cum ad medium, nempe auxiliorum, appositionem Deum applicet, quod complacentia sola præstare nequit. Verum Vasquez locis aliis cum his conciliandis efficax solum desiderium de contingentibus conditionatis Deo negat; his verò inefficax solum concedit in quibus nulla repugnantia intercedit. Porro eadem ratione Soarj nostri inconsequentia notata à nobis numer.7. componi facile possunt, ut scilicet decreta eiusmodi efficacia solum Deo neget, inefficacia vero concedat, cuiusmodi in eius sententia est voluntas Dei communis de omnium nostri salutem, quam defendit locis illis ex relectione illa de voluntate, & ex prima parte notatis.

CERTAMEN III.

Postrema Sententia variis conclusionibus explicata probatur.

1. Dicendum est primo contra sententiam primam. Nulla de contingentibus conditionatis complacentia sine necessitate, siue libera Deo adesse potest. Bifida hæc conclusio quoad primam partem de creatis contingentibus probata in simili est, quæst.2. quia, & si in eo statu admittamus in rebus sufficientem bonitatem gaudij & complacentiæ de illa concipiendis: tamen cum simpliciter infinita non sit, sed potius limitata, Deum ad sui gaudium de ipsa, quasi sui impotem, necessario non rapit, ut de bonitate possibilem arguebamus. Quoad secundam verò partem, immo, quoad utramque, probatur vniuersim. Quia nullum contingens sufficientem gaudij, & complacentiæ de ipso concipiendæ bonitatem pro statu conditionate futuritionis suæ habet; quandoquidem non habet actualem, & absolute talem bonitatem, de qua solum complacentia, & gaudium esse potest; ergo repugnat complacentia de contingentibus pro eo statu conditionato: quæ his respondet, opponique possunt præoccupauimus in simili quæst.2. Certam. 4.

2. Dicendum secundo de nullo contingentem formaliter proximè tali pro statu suæ conditionate futuritionis potest Deus decretum habere, siue desiderium efficax, ut sub tali Hypothesi, & conditione sit, à quocunque conditione apponenda fuerit. Conclusio citatis Doctoribus Dominicans & nostris certam.2. numer.5. contradicit: est verò Doctorum recitatorum numer.7. atque vniuersim, tam de creatis actibus formaliter proximè liberis, quam de increatis, & Diuinis procedit. Quia verò parte Dominicanis contradicit, & ab authoritate, & ratione plus satis monstrata, demonstrataque est Controu. 2. disp. 5. quæst.2. ubi fusi ostendimus consistentiam status futuritionis conditionate contingentium eiusmodi decretis efficacibus non egere, immo verò illa potius excludere. Vniuersim autem, & quia omne decretum efficax absolute ex parte actus de conditionata futuritione actus cuiuslibet proximè formaliter contingentis, & liberi, conclu-

Christoph. de Orreza, de Deo Vno, Tomus II.

sio hæc absolute excludit. Multis rationibus ab antea dictis eius Patronis probatur, inefficacibus tamen, ut ostendimus à numero illo 8. ad 12. inclusiue: quare aliunde probanda, ostendendaque erit, ut firma consistat.

3. Vniue verò, ac solide probatur: quia eiusmodi decretum, vel est absolute irritabile, vel tollit contingentis, & liberi proximè, & formaliter obiecti sui libertatem, ac subinde tollit, destruitque obiectum ipsum suum, quod supponitur, & in quod dicitur ferri: vtrūque autem contradictionem importat (nempe, vel decretum efficax Dei irritabile de se esse, posseque absolute carere effectu; vel id, quod liberum esse supponitur, siue ex suppositione, quod liberum sit, liberum nihilominus non esse) ergo eiusmodi decretum est impossibile. Antecedens probatur, quia decretum illud non regulatur per scientiam mediam, quæ essentia sua, & quæ talis futuritionem contingentis conditionati supponit: quare complacentiæ, & gaudij de ipsa, quia est concipiendis possit deferre; non autem decreto, & desiderio efficaci, ut ea conditionata sit, quam esse supponit. Quo circa scientia media solummodo potest dirigere, ac regulare decreta Dei omnino absoluta de absoluta existentia obiecti, quod conditionate fore per ipsam repræsentatur est, (ni ea aliunde repugnet de quo postea) vel decreta absoluta omnino de absoluta appositione & purificatione conditionis. Idcirco certamin. primo, numero quinto, sub finem decreta eiusmodi absoluta ex parte actus, & conditionata ex parte obiecti sola scientia simplicis intelligentiæ de possibilitate contingentis effectus sub conditione illa regulari, dirigique posse breuiter notabamus.

4. Inde verò probatur facile antecedens: quia decretum efficax de futuritione conditionata contingentis proximè, & formaliter liberi, vel non connectitur de se, & natura sua cum eiusmodi conditionata futuritione, vel connectitur cum illa. Si primum; ergo poterit consistere, quin futuritio illa contingentis consistat: ergo est natura sua decretum illud efficax, & irritabile. Paret consequentia postrema. Nil enim aliud est decretum irritabile, quam decretum potens consistere absolute sine eo, quod per ipsum decemitur. Nec prima consequentia est obscurior, id enim est aliquid cum alio essentia sua, ac de se se connexum esse: neque non posse illud aliquid sine alio subsistere, ac subinde non esse connexum de se cum illo, est idem, atque sine illo subsistere posse. Si autem dicas decretum illud efficax de se, naturaque sua connexum esse cum futuritione conditionata contingentis per ipsum decreta, ut eius frustrabilitatem absurdam declines. Ergo futuritio illa conditionata contingens non est: atque adeo decretum efficax de ipsa destruit suum obiectum contradictione alia æque manifesta. Probatur consequentia, quia connexio decreti efficaci de futuritione conditionata contingentis, nequit esse consequens, & logica, ratione scientiæ conditionate, & conditionate etiā contingentis futuritionis, quæ ad scientiam huius supponitur: quia ut nuper ostendimus n.3. decretum illud scientiam mediam, ac proinde conditionatam contingentis futuritionem per ipsum decretum, non supponit, neque eius scientia potest regulari; sed sola scientia simplicis intelligentiæ de possibilitate contingentis illius, si ea adhibeatur cōditio.

5. Infero: Ergo connexio illa decreti cum conditionata futuritione est omnino antecedens: ergo eius futuritionis conditionate contingentia abolet, destruitque; subinde contradicte decretum illud de futuritione conditionata contingentis suum obiectum, ut proponebamus. Prima illatio est proximè et certa manifeste: siquidem connexio causæ cū effectu, quæ nullatenus huc supponit, ut ipsa in se sit, ac subsistat, est omnino antecedens, neque viqua potest consequens esse. Nec minus est evidens consequentia postrema. Quia connexio causæ cum suo effectu omnino antecedens antecedentem prorsus asserti, immo secum deuoluit illum causandi necessitatem quæ indifferenti potestati, seu libertati ipsius in actu primo ad illi causandam, vel non causandam contradicit: ac subinde, & libertati effectus, quæ nihil est, quam denominatio extrinseca, ab indifferenti illa potestate, & libertate in actu primo causæ, à qua ita producit, & causatur, ut ab ipsa in actu primo, & priori naturæ, & causalitatis cōsiderata absolute potuerit non produci. Quod ipsū absurdū ad contingentis absolutam necessitatem,